

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 244/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 15 C 153/2010 z 12. júla 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 193/2013 z 15. januára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 153/2010 z 12. júla 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 192/2013 z 15. januára 2015 [správne 6 Co 193/2013, pozn., (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“)].

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalobkyne účastníčkou súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 C 153/2010. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C 153/2010 z 12. júla 2013 vo veci samej rozhodol tak, že žalobný návrh sťažovateľky o zaplatenie sumy 9 937,20 € v celom rozsahu zamietol a zaviazal ju uhradiť žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, trovy konania.

Sťažovateľka podala proti prvostupňovému rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že výrokom v bode I „*zrušil rozsudok v časti o zamietnutí žaloby o náhradu škody za trovy exekúcie 2021,70 Eur s úrokmi z omeškania z tejto sumy a výroku o trovách konania*“ a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V „*prevyšujúcej časti*“ výrokom v bode II rozsudok okresného súdu krajský súd potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že podala proti výroku uvedenom v bode II napadnutého rozsudku krajského súdu „*v zmysle ust. § 237 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v platnom znení... v zákonom stanovenej lehote jedného mesiaca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu... dovolanie*“, ktoré odôvodnila vadami podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Sťažovateľka je toho názoru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre „*nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Nie je zrejmé, aké dôkazy boli vykonávané (a či boli) a ako boli vyhodnocované, ako bol ustálený skutkový stav, nakoľko odvolací súd zrejme vychádzal z iného skutkového stavu, ako súd prvého stupňa a nie je zrejmé, či preto vykonal potrebné dokazovanie*“. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na to, že takýmto postupom krajského súdu jej bola odňatá „*možnosť riadne... konať pred súdom*“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa preto sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom o nej rozhodol tak, že vysloví porušenie jej základných práv podľa

čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15 C 153/2010 z 12. júla 2013, ako aj napadnutým rozsudkom krajského súdu, oba rozsudky zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie. Taktiež žiada, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ako aj trovy konania.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že o dovolaní sťažovateľky ešte nebolo rozhodnuté, pretože spis sa nachádza na prvostupňovom súde, ktorý vykonáva úkony spojené s predložením veci dovolaciemu súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti najvyšší súd ako dovolací súd ešte nerozhodol.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

V danom prípade sťažovateľka subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd akceptovala tým, že podala vo svojej veci dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010).

V judikatúre ústavného súdu sa aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľka v prípade podania dovolania podala zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky uplatnením zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015